

Biết ơn quá khứ và hết mình với hiện tại

“Thành công” là một danh từ, một tính từ, cũng có thể là *một giá trị, một đích đến* của mỗi người. Chúng ta vẫn chúc nhau “Thành công nhé!” hay trầm trồ ca ngợi “Anh ấy là một người thành công!” khi ai đó có những thành tựu nhất định trong cuộc sống. Nhưng thực sự thì “thành công” lại có thật nhiều khía cạnh, mức độ khác nhau, sẽ không có một quy chuẩn nào đo được sự thành công cho tất cả mọi người, chỉ có những giá trị nhất định mà nếu chúng ta đặt vào một hoàn cảnh cụ thể, con người cụ thể, mới thấy được đó là “thành công”.

Với bản thân tôi cũng vậy, đôi khi thành công là khi bạn dám vượt qua chính mình, thực hiện được một mục tiêu, cho dù là thật nhỏ bé đối với mọi người xung quanh nhưng với bạn nó lại là điều lớn lao, kỳ diệu. Thành công có thể là sự đóng góp xuất chúng, vĩ đại của một nhà khoa học đối với thế giới nhưng cũng có thể chỉ là sự vun đắp nhỏ bé của một người mẹ, chăm sóc cho đứa con tật nguyền của mình vượt qua cơn bạo bệnh. Thành công của người này nhưng có khi lại là sự tui hỏ, thua kém của người khác. Đối với một người việc làm đó là thành công nhưng đối với xã hội thì rất có thể, đó lại là một bước đi lùi... Cứ như vậy, đuổi bắt sự thành công trong mỗi chúng ta sẽ có thật nhiều điểm khởi đầu và cũng có vô vàn đích đến. Và chắc chắn, ai trong chúng ta cũng sẽ có câu chuyện thành công của riêng mình. Đối với tôi, sự thành công là khi chúng ta có được cả quá khứ, hiện tại và tương lai trên cùng một con đường: có quá khứ đẹp đẽ đáng tự hào, có hiện tại mà ta yêu thích tận hưởng mỗi ngày và có tương lai phía trước mà ta luôn mong chờ, vun đắp cho nó. Khi cả ba điều đó được kết nối, chính là lúc, chúng ta hiểu hết được ý nghĩa và giá trị cuộc sống mà mình đã, đang và sẽ có như thế nào.

Những năm tháng đi học cấp 2 ở trường THCS Trọng điểm Lê Hữu Trác là những thước phim quá khứ mà tôi luôn muốn được xem đi xem lại nhiều lần nếu có thể. Ngày ấy, chập chững bước vào cấp hai từ trường làng, ra phố học cùng với các bạn ở cả huyện Mỹ Hòa, Văn Lâm, Yên Mỹ - mà bạn nào bạn nấy cũng học “siêu giỏi”, năng động, thông minh. Tôi tự hào lắm! Một đứa trẻ xuất phát “thuần nông” như mình có thể được khẳng định, được ghi nhận một cách rất bình đẳng, rất oách với các bạn trong lớp, trong trường khi đó đã là một điều thành công quá lớn nếu so với chính bản thân mình rồi, chưa nói đó còn là niềm tự hào của bố mẹ, của gia đình đã dày công nuôi tôi ăn học khôn lớn. Thành công là khi tôi viết được một bài văn hay và được cô giáo đọc to làm mẫu cho cả lớp. Thành công là khi tôi cùng cả lớp vượt qua được những hiểu lầm, xích mích ban đầu của tuổi học trò để cùng nhau đoàn kết, giúp nhau học tập và tất cả cùng có những kỷ niệm đẹp bên nhau, dưới mái trường Lê Hữu Trác thân yêu. Những bài học đó thật vô cùng đậm nét, bởi khi đó, tôi mới chỉ 11, 12 tuổi, bắt đầu chập chững bước ra khỏi ngôi làng của mình, làm quen với môi

trường rộng lớn hơn. Tôi thay đổi thật nhiều về lối suy nghĩ, cách ứng xử và cũng từ ngày đó đã hình thành trong tôi niềm yêu thích, say mê vô hạn với môn Văn.

Rời từ những nền tảng đó, tôi đổ vào cấp 3 chuyên văn, sau này được giải quốc gia và được tuyển thẳng vào học đại học. Sự tự hào về quá khứ đẹp đẽ của 27 năm trước chính là chìa khoá đầu tiên giúp tôi mở ra những cánh cửa thành công khác trong nhiều dấu mốc tiếp theo của cuộc đời.

Vào đại học, tốt nghiệp đại học và trở thành một giảng viên của Học viện ANND, nhiều lần tôi liệu đó có phải một cá nhân, mang trong một người những nhiệm vụ một “sự ẩn đang chờ ở năm nỗ lực, nghỉ, tôi hiểu phải là việc được giải khen kia, mà thực sự yêu thích hay say mê với việc mà mình đang làm hay không.

Trong quá trình công tác tại Học viện ANND, giờ đã là một Trung tá, Tiến sĩ, giảng viên chính, được nhận nhiều Bằng khen và giải thưởng giá trị, nhưng đối với tôi, thành công lớn nhất mà tôi có được chính là ánh mắt say mê của học trò khi tôi lên lớp giảng bài và sự biết ơn, thích thú của học viên khi tôi đem đến trong những bài giảng điều gì mới mẻ và bổ ích với họ. Tôi nhớ lại quá khứ những ngày đi học của mình, tôi yêu những giờ học của thầy cô tôi bao nhiêu thì tôi càng muốn sinh viên của mình ngưỡng mộ những bài giảng của mình như vậy bấy nhiêu. Bỗng nhiên, quá khứ được kết nối thật diệu kỳ với hiện tại, cho chúng ta thấy, thành công là nơi mà tâm huyết của mình đặt vào, không hơn thua, không cạnh tranh để chiến thắng, không gay gắt chỉ để được bước lên bục vinh quang. Bởi vì, khi nhìn lại, sau tất cả, sự chân thành, tâm huyết và nỗ lực của chính ta mới là cái để người khác ghi nhận và nhớ đến nhiều nhất. Chút thành công nho nhỏ của cá nhân tôi ở thời hiện tại cũng đem lại tôi cảm giác hài lòng, đó là mình được làm việc mà mình thích, mình có thể mạnh riêng, mình cũng được ghi nhận bởi đồng nghiệp, bạn bè và ít nhiều cũng đã đem lại được những giá trị tích cực, năng lượng tích cực cho xã hội và những người xung quanh.

Với tương lai, những kết nối quá khứ và hiện tại sẽ vạch rõ cho tôi về những ngày sắp tới. Tôi muốn mình sẽ thành công trong sự biết ơn quá khứ và hết mình với hiện tại. Tôi sẽ tiếp tục học tập, nghiên cứu và nỗ lực không ngừng với chìa khoá đó, để có thể đóng góp nhiều hơn cho xã hội, bồi đắp nhiệt huyết cống hiến cho các thế hệ sau. Chìa khoá thành công, không gì khác, chính là lòng biết ơn, sự tử tế và nỗ lực, tâm huyết mà ta dành cho cuộc đời này, cả ở quá khứ, hiện tại và tương lai.

Trung tá, Tiến sĩ Bùi Thị Liên
Giảng viên Học viện An ninh nhân dân

